

Chương 303: Cuộc Tẩu Thoát Như Một Idol Của Reinhardt

(Số từ: 3456)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

23:33 PM 18/04/2023

—Tôi đã thắng.

Tôi đã đạt được những gì mình muốn, và mọi thứ đã diễn ra theo đúng kế hoạch, nhưng cảm giác như thể linh hồn của tôi đã bị cướp đi.

Và tôi nhận ra rằng chỉ nghĩ về cuộc thi Cosplay Nữ Sinh đã là một sai lầm.

Dù sao thì tôi cũng phải trốn khỏi địa điểm tổ chức cuộc thi, và hiển nhiên là sẽ không có lực lượng an ninh nào hộ tống tôi. Lẽ ra tôi nên tính đến khả năng có thể có những kẻ điên đang rình rập để bắt tôi.

Nhưng tôi chỉ nghĩ về chiến thắng và không tính toán cho một con đường an toàn để quay trở lại.

Một số lượng đáng kể khán giả đã rời đi đang chờ để vây lấy tôi khi tôi cố gắng rời đi.

Tôi không khỏi cảm nhận được điều đó khi nhìn thấy đám đông tụ tập bên ngoài hội trường.

"..."

Tôi cảm thấy như là một Idol.

Tuy nhiên, điều khiến tôi khác biệt với những Idol là việc tôi là người chiến thắng trong một cuộc thi Cosplay Nữ Sinh. Mọi người, cả con trai và con gái, tò mò về danh tính của tôi và vây lấy tôi.

'Bạn thậm chí có biết tôi là ai không và nếu tôi nói rằng tôi là Reinhardt? Bạn sẽ làm gì! Vậy tại sao bạn lại tò mò về điều gì đó mà bạn thậm chí sẽ không nhận ra nếu tôi nói với bạn!'

Nếu tôi đi ra ngoài như thế này, tôi sẽ bị bắt.

Nếu những người đó bước vào vùng an toàn của tôi, tôi không thể đảm bảo rằng mình sẽ không tung một cú đấm.

Các thí sinh mặc trang phục khác nhìn tôi bất lực mắc kẹt gần lối ra và bỏ đi với nụ cười ngượng ngịu.

Đương nhiên, sẽ không có bất kỳ đám đông xung quanh họ.

Tôi nên làm gì?

Có vẻ như đây là lối thoát duy nhất.

Tôi có nên thoát qua cửa sổ không?

"Ừm... Nếu cậu không định rời đi..."

"?"

Khi tôi bị mắc kẹt ở gần cửa ra vào, một người không thể đi ngang qua tôi mà không nói chuyện đã tiếp cận tôi. Khi tôi quay lại, đó là Kono Lint.

Mặc dù không mặc váy nữa nhưng trông anh ấy vẫn rất buồn cười nhờ lớp trang điểm.

Tất nhiên, tôi đến đây khi đã mặc váy, vì vậy tôi không có quần áo để thay ở đây.

"Oh tôi xin lỗi."

Khi tôi đi ra khỏi cửa, anh ta cố gắng đi qua, do dự.

Anh ấy có vẻ lo lắng hơn khi ở bên tôi so với khi tôi là Reinhardt.

Kono Lint, tôi không biết chính xác anh ta định làm gì, nhưng tôi biết đã có chuyện xảy ra.

Kono Lint đã dịch chuyển một thứ khác chứ không phải bản thân anh ta.

Trong nguyên tác, tài năng phát triển tối đa của Kono Lint là dịch chuyển cùng với tất cả quần áo của mình. Tôi không chắc chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh chàng này đã có được tài năng dịch chuyển các vật thể khác.

Tôi không biết đó là một cải tiến hay gì, nhưng có một sự thật là Kono Lint đã có một bước nhảy vọt về tài năng của mình, không thể so sánh với nguyên tác.

Sự cải thiện tài năng của Kono Lint ngày hôm nay thậm chí còn to lớn hơn cả sự gia tăng 5 điểm [sức mạnh ma thuật] của tôi.

Bây giờ, Kono Lint cứ liếc nhìn tôi, cố gắng rời khỏi lối ra.

Cải thiện tài năng.

[Dịch chuyển tức thời] của những thứ khác ngoài bản thân mình.

"Ừm, chờ, chờ một chút."

Không nhận ra điều đó, tôi nắm lấy cánh tay của Kono Lint.

"Ừm, v-vâng?"

Mặt Kono Lint đỏ bừng khi tôi tóm lấy anh ta, và môi anh ta run lên.

Lint trông không chắc có nên hạnh phúc hay không.

Không phải đâu, đồ ngốc!

Có người đợi bên ngoài.

"Cậu có thể, uh, dịch chuyển tôi ra ngoài không?"

Ngay bây giờ, Kono Lint là người duy nhất có thể cứu tôi.

***

Tất nhiên, anh giết mình.

Kono Lint cẩn thận giải thích rằng tài năng của mình ban đầu không phải như vậy, rằng có thể có tác dụng phụ, và có khả năng kết thúc trong tình trạng khóa thân. Vâng, điều đó có thể xảy ra.

Những điều như vậy có thể xảy ra.

KHÔNG! Không sao đâu!

Tôi sẽ sử dụng điểm!

Điểm thành tích kiếm được từ giải đấu và cuộc thi Cosplay Nữ Sinh đạt tổng cộng 14.000 điểm. Kết hợp nó với các điểm hiện có sẽ tạo ra 18.000 điểm.

Tôi có thể sử dụng nhiều mà không có vấn đề gì!

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm về bất kỳ tác dụng phụ nào. Vì vậy, xin vui lòng làm điều đó."

"Nhưng, vãn... cô có thể thấy một cái gì đó khó chịu ..."

Ngay cả khi tôi khẳng định rằng anh ấy nên làm điều đó, Kono Lint dường như đang ở trong một tình huống khó khăn.

"Không sao. Tôi sẽ không trách cậu. Tất cả tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Lint nhìn tôi với vẻ mặt như thể nghĩ rằng thà bị ném ra xa còn hơn là bị người ta bắt gặp ở bên ngoài.

Không đời nào!

Cậu sẽ thành công!

Ngay cả khi cậu không tin tưởng chính mình và tôi không tin tưởng cậu, điểm giống như một vị thần, phải không?

Sau một hồi đấu tranh, Kono Lint gật đầu với vẻ bối rối.

"Được... Tôi sẽ cố gắng."

Hôm nay, đây là lần đầu tiên Kono Lint dịch chuyển thành công một vật thể. Bây giờ anh ta phải thành công trong việc [dịch chuyển tức thời] một người.

Tất nhiên, có khả năng chỉ quần áo của tôi được dịch chuyển.

Vì vậy, tôi sẽ sử dụng điểm thành tích.

Kono Lint dịch chuyển thành công tôi đến một khu vực hoang vắng bên ngoài sảnh chính. Quần áo của tôi cũng vậy.

[Cần có 100 điểm thành tích cho sự kiện này.]

100 điểm.

Đáng ngạc nhiên, nó rẻ hơn nhiều so với tôi mong đợi. Tôi nghĩ rằng nó sẽ là khoảng 500 điểm. Tài năng của Lint đã phát triển vượt bậc rồi sao?

[100 điểm thành tích sẽ được sử dụng.]

“Cô— T-tay của cô...”

"À, vâng."

Kono Lint, run rẩy, nắm lấy bàn tay chìa ra của tôi. Thư giãn đi.

Đừng ngại, được chứ? Tôi chăm chú nhìn Kono Lint, người có khuôn mặt đỏ bừng khi tập trung.

"Nếu không được... cũng đừng... trách tôi quá đáng."

"Nó sẽ thành công."

"..."

Lint ngừng tập trung và nhìn tôi.

"...Cô có tin tôi không?"

KHÔNG.

Cậu đang nói về cái gì vậy?

Chỉ cần nhanh lên và gửi tôi đi!

"Tất nhiên rồi."

Tôi không thể bộc lộ cảm xúc thật của mình, vì vậy tôi chỉ có thể nói điều đó với một nụ cười.

*Dịch chuyển!

Sau đó, khung cảnh trước mặt tôi thay đổi ngay lập tức, cùng với cảm giác bóng tối.

"Whew."

Đây là lần đầu tiên tôi được trải nghiệm kiểu [dịch chuyển tức thời] này nên tôi không khỏi há hốc mồm kinh ngạc.

Ngay lập tức, tôi bị dịch chuyển đến vùng ngoại ô của sảnh chính, không phải đến nơi đông đúc, mà đến một cánh đồng rộng mở bên ngoài.

Kono Lint không ở cùng tôi; Tôi chỉ có một mình.

Hiệu quả của các điểm thành tích là chắc chắn.

May mắn thay, tôi vẫn còn đầy đủ quần áo. Vì tôi đã thoát khỏi tầm mắt của mọi người một cách an

toàn, tất cả những gì tôi phải làm là thay quần áo và trở lại bình thường...

Khi tôi đang nghĩ vậy.

*Bịch

"..."

Tôi có thể thấy một cái gì đó từ trên trời rơi xuống.

Cái này là cái gì?

Tôi nhặt vật thể từ trên trời rơi xuống và giờ nó lên trước ánh sáng mờ xung quanh.

"...Ôi không."

Khoảnh khắc tôi nhìn thấy nó, tôi nhận ra rằng Lint đã mắc sai lầm với [dịch chuyển tức thời] cho tôi.

Bộ quần áo Kono Lint vừa mặc lúc trước đã rơi ra.

Kono Lint đã thành công trong việc dịch chuyển tôi ra bên ngoài sảnh chính, một nơi có rất ít người.

Quần áo của anh ấy cũng đi cùng.

Thằng nhóc đó.

Lint không chỉ dịch chuyển quần áo của tôi mà còn của chính mình.

Không có gì ngạc nhiên, nó quá dễ.

Có thể nào một hình phạt mới đã phát sinh, yêu cầu Kono Lint dịch chuyển quần áo của mình cùng với tôi?

Lint vẫn còn bất tài thế này?

Tôi có nên trả lại cái này không?

Không, Lint không nên làm theo cách này?

Nếu tình hình như thế này, Lint nên đến tìm quần áo của mình, phải không?

Tuy nhiên, đây là một lễ đường.

Xuất hiện ở đây chỉ với bộ đồ lót sẽ là quá khó đối với Kono Lint.

Mọi người sẽ chỉ nghĩ tôi chỉ là một cô gái mặc váy.

Tôi có nên trả lại cái này không?

"..."

Chạy trốn thế này để làm gì?

Tôi cảm thấy muốn bỏ cuộc.

Nhưng không có cách nào tôi có thể làm điều đó.

"Chết tiệt..."

Cuối cùng, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc miễn cưỡng quay trở lại sảnh chính, nơi diễn ra cuộc thi Cosplay Nữ Sinh trong khi vẫn mặc chiếc váy.

***

May mắn thay, tôi không phải đi đến nơi mà đám đông đã tụ tập ở sảnh chính.

Xa hơn một chút, tôi thấy những khuôn mặt quen thuộc trên băng ghế.

Heinrich, Erich, Cayer và Liana đang ở gần đó, có lẽ đang đợi Kono Lint sớm xuất hiện.

Thật nguy hiểm khi đến gần họ.

Tuy nhiên, tôi ghét bị bắt gặp bởi những người gọi tôi là "anh trai" hay "bạn trai" của họ hơn cả cái chết.

-Sao cậu ấy lại không ra?

-Cậu ấy đang thay quần áo à?

Mọi người đang phàn nàn về việc Kono Lint không ra mắt sớm, và tôi đã tiếp cận họ. May mắn thay, ánh sáng không đủ sáng để mọi người dễ dàng nhìn thấy tôi.

"Ừm, xin lỗi..."

"...Huh?"

Mọi người tỏ ra bất ngờ khi quán quân cuộc thi Cosplay Nữ Sinh bất ngờ xuất hiện với bộ quần áo trên tay.

"Mặc dù là con trai nhưng lại xinh đẹp hơn tôi. Có chuyện gì vậy? Cậu cần gì không?"

Liana hỏi với một nụ cười.

Cậu đúng là đồ tồi!

Những người khác đã bị đóng băng, vì vậy người duy nhất tôi có thể nói chuyện là Liana.

"Cô học ở trong R...Royal Class phải không?"

"Vâng, nhưng tại sao?"

Không có vấn đề gì đối với tôi khi nhận ra điều đó vì họ đang mặc đồng phục của Royal Class.

"Chà, đây là quần áo của Kono Lint..."

"...?"

Khuôn mặt của mọi người trông bối rối trước lời nói của tôi.

"Tôi đã yêu cầu cậu ấy dịch chuyển tôi ra ngoài, nhưng cậu ấy lại vô tình gửi cả quần áo của mình theo... Sẽ rất khó cho cậu ấy... Vì vậy, tôi muốn trả lại chúng, nhưng hơi..."

"À. Tôi hiểu rồi."

Liana giơ tay ngăn tôi nói thêm và giật lấy quần áo của Kono Lint.

Liana thật nhanh trí khi nói đến những thứ như thế này.

Quan điểm của tôi về cô ấy, trước đây cho rằng cô ấy là một cô gái hư, đánh giá của tôi đã thay đổi hoàn toàn khi cô ấy nhìn tôi và mỉm cười.

"Nếu cậu có sở thích đó, hãy đến chơi ở dinh thự Grantz."

"...Xin thứ lỗi?"

"Chỉ cần nhắc đến cái tên Liana de Grantz, và họ sẽ mở cửa cho cậu. Cậu có thể thử bất kỳ quần áo nam hay nữ nào mình muốn, phải không?"

Vừa cười, rõ ràng là có ý chế giễu tôi.

Cậu.

Cậu thực sự là một người khủng khiếp...

Dù sao.

Sau khi trả lại quần áo của Kono Lint cho những người này, tôi rời khỏi nơi đó như thể chạy trốn.

Tôi đã thấy đủ cảnh bản thủ này rồi.
Hãy trở lại bình thường ngay bây giờ

***

Không có kết thúc để chứng kiến những cảnh bản thủ.

Vâng, không có cách nào tôi có thể vượt qua điều này mà không bị tổn thương. Trong một tình huống mà mục đích là để làm tôi bẽ mặt, không đời nào họ dễ dàng bỏ qua cho tôi.

Khi tôi cố gắng trốn thoát, một người nhận ra tôi đã đuổi theo tôi.

"Hmm, ừm. Tôi không phải là người lạ."

"..."

"Tôi tự hỏi cô phải khao khát tiền đến mức nào để tham gia một cuộc thi như vậy mặc dù đã phải vật lộn rất nhiều. Hừm."

Một người đàn ông trung niên với cái đầu hói túm lấy tôi và bắt đầu nói. Ông ấy dường như là một trong những khán giả, và ông ấy cứ nói về việc mình không phải là người lạ, rằng ông ấy làm ăn đang hoàng, và rằng các con của ông sẽ sớm vào Temple.

"Cho nên, nếu như cô gặp khó khăn, tôi có thể đích thân bảo trợ cho cô."

Cái này là cái gì?

Tôi không biết tại sao nó leo thang đến thời điểm này.

Tên này thực sự có thể là một người tốt muốn giúp đỡ tôi vì hoàn cảnh của tôi.

Nhưng đôi mắt ông trông thật lạ.

Ông không biết bây giờ mắt mình trông rất lạ sao, Ojii-san?

Nó khiến tôi nổi da gà khắp người.

"Tất nhiên, tôi không muốn cô hiểu lầm. Tôi không muốn bất cứ điều gì từ cô. Tôi chỉ nghĩ rằng chúng ta có thể nói về bất kỳ khó khăn nào cô có thể gặp phải trong cuộc sống tại Temple. Ừm, vậy thôi."

Tên đó nói thế thôi chứ ánh mắt nhìn lạ lắm biết không?

Ông ta rõ ràng không phải là sinh viên hay nhân viên của Temple, tôi có nên bảo ông ta ngừng nói những điều vô nghĩa như một kẻ thua cuộc không?

Thật không may, lễ hội có nghĩa là có những người ở khắp mọi nơi trong Temple. Tất nhiên, an ninh cũng được thắt chặt.

Đám ông ta ở chỗ đông người và bị bảo vệ lôi đi còn nhục hơn. Rõ ràng, họ cũng sẽ phát hiện ra tôi là Reinhardt.

Đây là bài kiểm tra cuối cùng.

Nếu tôi không thể kìm nén ở đây và tung một cú đấm, tin đồn rằng Royal Class Reinhardt đã giành chiến thắng trong cuộc thi Cosplay Nữ Sinh và đánh một người đàn ông trung niên, chỉ để bị an ninh kéo đi, sẽ lan nhanh như cháy rừng.

Thế thì đúng là tự sát.

Tôi phải chịu đựng.

Tôi đã không thể kiềm chế một lần và tình cờ gặp Bertus.

Nếu bây giờ tôi không thể níu kéo thì thật sự là hết rồi.

"À, tôi hiểu những gì ông đang nói, nhưng tôi ổn."

"Ồ, cô chỉ nên nhận sự giúp đỡ của người lớn. Chúng ta hãy đến một nơi nào đó yên tĩnh và ít nhất là có một cuộc nói chuyện riêng."

"Tôi không sao, tiền thưởng cũng đủ rồi, đối với tôi cũng không khó khăn như vậy."

"Tôi đề nghị vì hoàn cảnh của cô có vẻ rất khó khăn, đừng nghĩ quá kỳ lạ về điều đó. Trông tôi có giống một người kỳ lạ như vậy không?"

"Không phải bởi vì tôi nghĩ rằng ông là một người kỳ lạ, nhưng tôi thực sự ổn."

"Được, vậy chúng ta nói chuyện đi."

Ah, để tôi yên đi, đồ phiền phức.

Thật tức giận. Mình gợi ý đủ rồi mà tên này vẫn không hiểu thì mình có nên chửi hần không?

Ông ta có vẻ quyết tâm không để tôi đi.

"Tôi đã nói với cô rằng đừng biến tôi thành một người xa lạ. Điều đó thật đau lòng. Chúng ta hãy đến một nơi nào đó yên tĩnh và uống một tách trà trong khi chúng ta nói chuyện..."

Tôi không thể sử dụng nắm đấm của mình, nhưng vào lúc đó tôi nghĩ mình nên nói điều gì đó gay gắt.

"Ông đang làm gì vậy, Ojii-san?"

"!"

Một người có giọng nói trầm ấm tiến lại gần.

Khi tôi quay lại, có một chiếc xe tăng người.

Mặc dù hắn đã thay quần áo của mình, nên hắn không còn mặc bộ váy một mảnh nữa.

Chiếc xe tăng của con người, Richard Howlman.

Richard không đơn độc; tên này đã ở cùng với một nhóm người. Họ có phải là bạn cùng lớp không? Có khá nhiều người trong số họ.

Người đàn ông trung niên đông cứng trước sự xuất hiện của một gã khổng lồ thậm chí còn đáng sợ hơn cả một tên côn đồ.

"Ông muốn gì?"

"À, không, tôi có chuyện cần bàn với sinh viên này..."

"Sinh viên này dường như không có gì để thảo luận với ông nhỉ?"

Khi nói điều này, Richard Howlman nhìn tôi.

Chết tiệt.

Thật kỳ lạ, nhưng tôi rất vui vì hắn đã xuất hiện.

Đuổi hắn đi.

Không biết ánh mắt tuyệt vọng của mình có tác dụng hay không mà gã khổng lồ cao hơn 2 mét nghiêng đầu nhìn xuống người đàn ông trung niên.

"Có vẻ như cô không có gì để nói, phải không?"

"Đó, đó là bởi vì tôi không phải người xa lạ!"

"Đêm khuya ôm sinh viên yếu ớt cản đường, không lạ sao? Hả? Sao không rời đi trước khi ta giao ông cho Thị vệ?"

Richard gọi tôi là một sinh viên yếu đuối.

Tao đã bị đánh bại mấy ba lần trong giải đấu bởi cô sinh viên yếu đuối đó, bạn punk.

Và Richard chắc chắn sẽ nói cô gái...

"C-cái đó... Có vẻ như đã có một sự hiểu lầm. Hm. Tôi xin lỗi vì đã xâm nhập."

Cuối cùng, người đàn ông trung niên cụp đuôi bỏ chạy vì sự xuất hiện của người khổng lồ.

-Wow, ấn tượng đấy, Richard.

-Chắc chắn là cậu ta đang cố khoe mẽ.

"Ah, các người ồn ào quá!"

Từ phía sau, một số kẻ phiền phức dù chỉ nhìn từ xa đang huýt sáo.

Tôi rất biết ơn vì họ đã đuổi ông ấy đi, nhưng có vẻ như tôi còn bị mắc kẹt với những đứa nhóc còn khó chịu hơn.

"Ừm, cô không sao chứ?"

Richard nhìn xuống tôi và ho một cách lúng túng.

Tôi cảm thấy muốn bỏ cuộc ngay bây giờ.

Tôi nghĩ tôi điên mất...

Không, tôi đã phát điên rồi.

"Ah cảm ơn cậu."

Nhìn thấy các bạn cùng lớp hoặc senpai của Richard huýt sáo, huyết áp của tôi tăng vọt. Những kẻ đó có lẽ đến để xem phản ứng của Richard.

Tôi không biết tại sao anh chàng này lại tham gia cuộc thi Cosplay Nữ Sinh, nhưng dù sao đi nữa.

Với khuôn mặt đỏ bừng, Richard nói mà không thèm nhìn tôi.

"Có thể sẽ có hiểu lầm, cho nên... tốt nhất là cô nhanh chóng rời đi."

"Ừm, tôi sẽ làm thế..."

-Này, cậu định để cô ấy đi à?

-Mời cô ấy đi ăn với chúng ta đi!

"Này, dừng lại đi!"

Richard hét vào mặt những người phía sau mình.

Anh chàng này, ít nhất hẳn ta hành động như một quý ông. Tôi đã nghĩ Richard chỉ là một thứ rác rưởi.

Nhưng khi tôi nghĩ về nó, tôi mới là người bắt đầu cuộc chiến trong suốt giải đấu, không phải hẳn.

Tôi là thứ rác rưởi tràn ngập. Richard nhìn tôi với vẻ bối rối.

"Làm ơn, đi nhanh đi. Trước khi mọi chuyện trở nên khó khăn hơn cho cô..."

"À... Vâng. Cảm ơn."

Cuối cùng, với sự giúp đỡ bất ngờ của Richard Howlman, tôi đã có thể thoát khỏi người đàn ông trung niên đáng sợ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading